

Sreča sv. Kajetana.

(Sveti večer 1417.)

V svetišče Marije Snežnice,
kjer dviga visoki se Rim,
spet sveti večer je priromal
in Kajetan vstopil je z njim.

Pokleknil je z dušo nedolžno
pred jašli, pred čudežni les,
ohranjen v posodi kristalni,
kot davna svetinja z nebes.

»Češčene!
Preljubljene jasli:
z nocojšnjo nočjo
Gospodu
za zibel izbrane
z deviško rokô.

»Češčena!
Samotna votlina:
Vladarju z višin
ob rojstvu
storiti si smela
predrag baldahin.

»Češčena!
Devica in Mati!
Presladka skrivnost!
V brezmejni si sreči
povila v plenice
najvišjo Modrost.

»Vsevedni!
Od vekomaj moje
si vedel željé.
Vsevidni!
Od vekomaj v moje
si videl srce.

»Pa nisi
pastirjem me srečnim
pridružil tedaj:
da z njimi
na tleh betlehemskih
zagledal bi raj? . . .«

Lep angel je v kelihu zlatem
molitev prinesel v nebô.
In Kajetan se je zamaknil,
zasmèjalo se je oko.

Na tronu Devica z otrokom.
Preblažena slika vseh slik!
Ob tronu z obličjem spokornim
kleči Hieronim svetnik.

»Pri tvoji
spokornosti sveti
prosití te smem :
Izprosi!
Naj Dete se nagne
v moj srčni objem!«

Svetnik Hieronim se dvigne
in gostu namigne molče :
Tja gori! Ne k meni! Tja gori
iskrene pokloni željê!

»O, Dete!
Saj solnce posije
v najrevnejši dol.
Nagnì se,
če nočeš popolno,
nagnì se na pol!«

A Dete v naročju deviškem
počiva in sanja in spi.
Devica ozre se v nebesa
in zopet povesi oči.

»O, Mati!
Samo za trenotek
mi Sinka podaj!
Objamem,
poljubim
in dam ga nazaj!

Pomisli!
V trenotku bo, Mati,
opravljeno vse;
in rahlo
in tiho, da Dete
oči ne odpre . . .«

In Mati učenca pogleda,
premilo se mu nasmehljâ.
In Kajetan bliže pristopi.
Devica mu Dete podá.

A Dete oči je odprlo
in z božjo storilo močjo,
da ni se učencu od sreče
stopilo srce kot zlato.

Silvin Sardenko.

Zgled ponižnosti.

Urednik vam tako priljubljenega Angelčka« vam je letos že mnogokrat nujno priporočal prelepo krščansko čednost — ljubo ponižnost. Ker je ta ljubka čednost tako zelo potrebna in koristna ter se posebno lepo poda pridnim otrokom, ki se zbirajo v »Marijinem vrtcu«, naj vam jo tudi jaz še enkrat prav toplo priporočim, preden se poslovimo od letošnjega leta. Posebno izpodbuden zgled ponižnosti vam je dal svetnik, ki je prvi postavil jaslice. Te so vam gotovo jako mile in drage. Ta svetnik je bil sv. Frančišek asiški ali serafski.

Sv. Frančišek je bil sin bogatega trgovca v laškem mestu Asizi. Malega Frančiška je oče vpeljal v trgovino, a Frančiška ni veselilo bogastvo. Vse, kar je imel, je razdal ubogim. Oče ga je zato razdedinil, a sv. Frančišek je ponižno zahvalil tudi za to nebeškega Očeta. — Frančišek je ustanovil red Manjših bratov (frančiškanov). Vsi redovniki so se morali odpovedati svetu, odpovedati premoženju in v uboštvu ponižno živeti. S svojim lepim življenjem je sv. Frančišek pokazal tedanjemu svetu, polnemu napuha in razuzdanosti, pot pokore, ponižnosti in zatajevanja samegasebe. — Ponižni Frančišek se je najrajši družil z zapuščenimi, ubogimi in nesrečnimi. Ni se sramoval on, sin bogatega trgovca, ki so ga vsi poznali, občeovati z berači, z njimi deliti svoj kruh, da, celo zanje prosjačiti. — V svoji ponižnosti ni samo ljudi, ampak vso naravo visoko cenil in spoštoval — »saj je vse naredil isti nebeški Oče, ki skrbi zame, pa tudi za ubogo živi-